

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 34 maart 2008

WAAROM MOETEN WE ONZE NAASTE VERGEVEN?

Martinus

BENJAMIN SAXE

uit: *Martinus, zoals wij
hem ons herinneren*

(deel 3)

**OVER HET 'SYNDROOM VAN
DOWN' EN KLONING**

Vragenrubriek van
Hans Wittendorff

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *Het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

.....

COLOFON

© 2008 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant
(m.m.v. Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With

Prijs voor 4 nummers per jaar €17,50
Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

Een uitgave van:
Stichting Martinus Centum
Antonie Duyckstraat 61
2582 TD Den Haag
T (070) 427 14 97 of (0570) 600 447
info@martinuscentrum.nl
www.hetderdetestament.nl

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

WAAROM MOETEN WE ONZE NAASTE VERGEVEN?

Martinus

De wetgeving en de staat in onze tijd

We leven in een beschavingsperiode waarbinnen de algemeen geldende opvatting in bepaalde situaties in feite bestaat uit 'oog om oog en tand om tand' (Exod. 21:24). Deze opvatting vormt de basis voor de geautoriseerde moord die we doodstraf noemen, en in het geheel genomen voor alles wat er onder het begrip straf valt. Als iemand iemand anders vermoord heeft, vinden we het juist dat hij zelf vermoord zal worden. Kan er duidelijker gedemonstreerd worden dat in zo'n geval de wet van Mozes in praktijk gebracht wordt? Waarom dan zo verbitterd zijn tegen de joden – zoals we bij zoveel mensen zien – als wij zelf het jodendom zo uitgebreid in zuivere vorm in praktijk brengen? Het is waar dat een land als Denemarken de doodstraf dan wel afgeschaft

heeft, maar het is gebleken dat in dit geval de uitspraak van Christus: “Daarom, wie meent te staan, zie toe dat hij niet valle” (1 Cor. 10:12), zeer actueel of noodzakelijk is geweest.

Wetten met terugwerkende kracht

We hebben gezien hoe na de Tweede Wereldoorlog de doodstraf in Denemarken weer ingevoerd werd. Maar dat was nog niet alles. Er werd ook een wet uitgevaardigd volgens welke handelingen bestraft konden worden die in het verleden begaan waren, toen deze handelingen dus juridisch toegestaan waren. Kan iemand zich een grotere ondermijning van het vertrouwen in en de bescherming door de juridische rechtvaardigheid voorstellen? Wie kan zich in dit land veilig voelen als datgene wat de overheid vandaag wettelijk toestaat, over een aantal jaren door diezelfde overheid met terugwerkende kracht onwettig verklaard kan worden? Kan er een dwazer, verwarrender en onrechtvaardiger rechtspraak uitgeoefend worden?

Volgens die rechtspraak kunnen burgers die duidelijk nooit enig juridisch verbod overtreden hebben, niettemin toch plotseling tot overtreders van de wet verklaard worden en daarmee binnen de kring van misdadigers opgenomen worden. En wel omdat de overheid pas achteraf op het idee gekomen is dat bepaalde handelingen die zij niet verboden had, eigenlijk misdadig zijn en verboden hadden moeten worden.

Deze grove vertraging in de wetgeving kan beslist alleen maar te wijten zijn aan een denkactiviteit en een waarnemingsvermogen van de wetgevende overheidsorganen die veel te gering zijn en met de traagheid van een slak werken. Maar dat vormt niet echt een probleem. Deze overheid zet burgers doodleuk gevangen en straft hen voor het overtreden van wetten waarvan zij toentertijd vanwege haar gebrek

aan intellectualiteit of vertraagde inzicht in de betreffende gevallen de noodzaak niet zag en er daarom helemaal niet aan gedacht had ze uit te vaardigen. Maar mensen straffen voor het overtreden van wetten die niet bestonden, kan alleen maar misdadig zijn. Wetten die niet bestaan, kunnen onmogelijk overtreden worden. De Deense overheid straft dus burgers voor het overtreden van wetten die deze overheid vanwege ontbrekende intellectuele capaciteiten op het moment dat de ‘overtreding’ plaatsvond, nog niet uitgevaardigd had. Als hier sprake van straf moet zijn, kunnen toch uitsluitend de wetgevende overheidsinstanties in aanmerking komen voor straf voor deze dodelijke valkuil of straf die zij zodoende opgezet hebben voor de onschuldige burger die in alle oprechtheid alleen doet wat wettelijk toegestaan is, maar die het dan toch na jaren kan overkomen dat hij als misdadiger bestempeld en bestraft wordt.

Vrijheidsstrijd en christendom

Tijdens de onlangs beëindigde vrijheidsstrijd (het Deense verzet tijdens WO II, vert.) was het onder bepaalde omstandigheden een daad van eer om te doden en was het eveneens eervol om zelf in deze strijd gedood te worden. Terwijl deze regels geschreven worden, worden er grote feesten voorbereid ter ere van deze vrijheidsstrijd, dus een luisterrijke herinneringscampagne voor de glorie en eer van de mensen die naar eer en geweten het leven in deze strijd gelaten hebben, en voor de nog in leven zijnde deelnemers aan dit vermoorden van mensen door mensen. Dat is op zichzelf heel gewoon. We voelen allemaal de drang om datgene te eren wat we verheven vinden. Maar als u nu op dit moment vraagt of deze vrijheidsstrijd en deze verering van ‘het gebruik van het zwaard’ (Matth. 26:52) oftewel van wapens christendom zijn, dan moet het antwoord noodza-

kelijkerwijs ontkennend zijn. Juist daarom ben ik hier op dit probleem ingegaan.

In onze tijd gaat het er meer dan ooit om, vast te stellen wat christendom is, en wat heidendom is. Wat geen christendom is, is dus heidendom.

Wat de genoemde vrijheidsstrijd met de daarbij behorende feesten en opvatting van 'heldendaden' betreft, die behoort beslist niet tot het christendom. Het betreft daarentegen een situatie en een feest ter ere van de goden van het walhalla. In de verheerlijking van deze goden was het een eer en deugd om te doden en zelf gedood te worden. Wie niet zo wilde leven, werd als een slappeling beschouwd, die natuurlijk niet in dezelfde hemel kon komen als de geweldige moordenaars. Wat is de god Thor met zijn geweldige hamer? Is hij niet juist het symbool voor de culminatie van het vermogen om te doden? Is hij niet het symbool voor de geweldige krijger met zijn onfeilbare moordwapen? Zowel de vrijheidsstrijders als hun tegenstanders waren krijgers, ook uitgerust met moordwapens. Wat zijn de moderne oorlogswerktuigen, atoom- en waterstofbommen, en alle andere enorme, effectieve moordwapens en oorlogswerktuigen anders dan de culminatie van het principe 'de hamer van Thor' in zuivere vorm?

Christendom en het oorlogsambacht

De oudnoordse god Thor wordt in onze tijd in veel hogere mate vereerd dan ooit tevoren. Deze verheerlijking van hem vindt echter plaats onder de naam christendom. Soms zegenen de christelijke geestelijken de wapens, dat wil zeggen de hamer van Thor. De jeugd van een land wordt gedwongen om soldaat oftewel oorlogsambachtsman te zijn, en deze jonge mensen worden onderwezen of opgeleid in welke methoden het meest geschikt zijn om de 'vijand' te

doden en zijn bezittingen, eigendom en cultuurschatten te vernietigen.

De jeugd wordt dus onderwezen en bekwaam gemaakt om de hamer van Thor te gebruiken. Is dat christendom? Zijn de zogenaamde christelijke staten niet de grootste en meest effectieve oorlogsvoerders ter wereld? Welke van de volken van de andere wereldgodsdiensten bezitten zo'n superieure moord- en vernietigingscapaciteit? Beslist geen. Hebben we niet gezien dat de roeping tot dominee of priester binnen de christelijke kerk niet beter gefundeerd was en meer in de mentaliteit van de betrokken geestelijken geworteld was dan dat ook vele van deze officiële vertegenwoordigers van Christus vrijheidsstrijder werden, en anderen hun tegenstanders werden, dus naar de partij van de 'vijand' overliepen? Waren schietwapens, bommen en helse machines, dus de hamer van Thor, niet juist het fundament voor hun bestaan?

Het 'gebed' van de strijdende partijen voor de overwinning

Mogelijk hebben vele van deze mensen tot hun christelijke god gebeden, maar waar hebben ze om gebeden? Hebben ze er niet om gebeden dat ze nu succes mochten hebben met het saboteren of vernietigen van de fabrieken, huizen en wapens die in bezit van de vijand waren? Hebben ze er niet om gebeden dat God hen zou beschermen op hun nachtelijke tocht om de tegenpartij te vermoorden en te saboteren? En zou het soms ook niet gebeurd zijn dat er van de kant van de tegenpartij eenzelfde soort gebed naar God opsteeg?

Waarlijk, een merkwaardig gebed voor christelijke mensen in het algemeen en voor christelijke geestelijken in het bijzonder. Kunt u zich een grotere parodie op waar chris-

tendom voorstellen? Zien we hier niet dat deze geestelijken in de twintigste eeuw, net zoals de geestelijken die bijna tweeduizend jaar geleden de beulen of moordenaars van Jezus werden, ‘niet weten wat ze aan het doen zijn’ (zie Luc. 23:34)?

De hier genoemde geestelijken die vrijheidsstrijders waren, of ze nu bij de zogenoemde ‘legale’ groep of bij de ‘verraders’ aangesloten waren, hebben met hun dodelijke gedrag openlijk getoond dat ze in feite helemaal niet wisten wat waar christendom is. In dat geval zouden ze namelijk weten dat het grootste werkelijke beschermingsmiddel niet sabotage, verminking en moord op andere mensen is. Dit middel is niet het principe van de hamer van Thor maar juist uitsluitend het principe van niet te doden, niet te vernietigen en geen oorlog te voeren, dus uitsluitend het brengen van vrede, vreugde en zegen.

Het gedrag van Christus is het ware christendom

Als de geestelijken van het geautoriseerde christendom echter nog niet weten wat waar christendom is, kun je verwachten dat de christelijke gemeente evenmin weet wat waar christendom is. De moraal en het gedrag die de mensen zich geleidelijk aan eigengemaakt hebben en ‘christendom’ noemen, zijn beslist geen waar christendom. Wat is dan wel waar christendom?

Er bestaat volstrekt geen ander waar christendom dan die mentaliteit en die uiting van naastenliefde die het dagelijkse leven en gedrag van Jezus waren, en die hij theoretisch, praktisch en symbolisch in zijn toespraken en onderricht tot uitdrukking bracht. In het gedrag van Jezus Christus zien we de mentaliteit van de voor honderd procent volmaakte mens. Deze wijkt hierin van de mentaliteit van de gewone mensen af dat zij volledig gezuiverd of bevrijd is van de

uit het dierenrijk geërfde mentale eigenschappen. Bij hem kwam geen egoïsme of zelfzucht voor. Er was geen neiging tot afgunst en er waren geen gevoelens van jaloezie. Er was absoluut geen intolerantie of gevoel van antipathie. Er was helemaal geen neiging tot verbittering of woede. Bij hem was daarentegen een volledig ontwikkeld talent aanwezig om de oplossing van het levensmysterie en daarmee het doel met het bestaan van iedere mens te kunnen zien. Hier was een volledig ontwikkeld talent voor een werkelijke gemeenschap met God en daarmee voor een harmonische en liefdevolle instelling tegenover alles wat leeft. Hier was een volledig ontwikkeld talent om de handelingen en moeilijkheden van zijn naaste te begrijpen, zodat hij in alle situaties vergeving kon schenken, ook waar dat de kruisiging van hem zelf inhield. Hij bezat een volledig ontwikkeld talent om ‘liever te geven dan te nemen’ (zie Hand. 20:35), om ‘liever te dienen dan zich te laten dienen’ (Matth. 20:28). Hij had een volledig ontwikkeld talent om niet beledigd of gekwetst te kunnen worden. Hij had een volledig ontwikkeld talent om ‘de linkerwang te kunnen toekeren als hij op de rechter geslagen werd’ (zie Matth. 5:39). Hij kon liefde geven aan degenen die hem met haat tegemoet traden. Er kwamen, zoals vermeld, in zijn mentaliteit geen dierlijke driften voor. Hij was geheel gezuiverd van datgene dat in meer of minder sterke mate in de mentaliteit van andere mensen voorkomt en dat we als het ‘kwaad’ hebben leren kennen. Hij was de volmaakte ‘mens naar Gods beeld’ (Gen. 1:26-27).

De mens naar Gods beeld

Gods beeld is weer hetzelfde als Gods geest, Gods kennis en gedrag oftewel datgene wat in de bijbel “de Heilige Geest” genoemd wordt. Dit gedrag van Christus of Gods geest is het ware christendom, de godsdienst der godsdien-

sten of de kern van de geesteswetenschap. Op basis van deze mentaliteit van de volmaakte mens, vanuit Gods geest of kosmisch bewustzijn kon Christus van zichzelf zeggen dat hij ‘de weg, de waarheid en het leven’ (Joh. 14:6) oftewel de verheven levenstoestand was, die naar hem genoemd werd: christendom.

Dit christendom heeft de wereldverlosser onder andere met de volgende woorden omschreven: “Maar ik zeg u, de boze niet te weerstaan, doch wie u een slag geeft op de rechterwang, keer hem ook de andere toe” (Matth. 5:39)! Wat wil dat nu eigenlijk zeggen? Iemand de andere wang toekeren als je op de rechter geslagen wordt, is letterlijk hetzelfde als je vijand uitdagen je ook op die wang te slaan. Zo’n uitdaging kan toch geen christendom zijn? Het is waar dat zo’n handelwijze over het algemeen een uitdaging voor iemands vervolgers zou zijn om hem ook op zijn linkerwang te slaan, nadat ze hem op zijn rechter geslagen hebben. Maar zo is het in de aanwijzing voor ons gedrag, die Christus hier gegeven heeft, niet bedoeld. Het gaat er in dit geval primair om onze vijand of vervolgers te laten zien dat we mentaal of psychisch gezien helemaal niet vatbaar zijn voor gewelddadigheden en dat ons mensenbewustzijn ons zodoende geheel onoverwinnelijk voor onze vervolgers maakt.

De mens naar het beeld van de sfinx

Elke vervolging met macht en geweld behoort tot het dierenrijk. Wie deze vervolging in zijn gedrag gebruikt, verdraagt en compromitteert hiermee zichzelf als een mens met een dierenmentaliteit. Zo’n wezen hebben de grote wijzen in een heel ver verleden gesymboliseerd met de oeroude sfinx: een dierenlichaam met een mensenhoofd. Deze schier onvergankelijke steenkoloss in de woestijn op de breedtegraden van Egypte heeft de mensen er duizenden en nog eens

duizenden jaren aan moeten herinneren dat ze nog geen volmaakte mensen waren. Het mensenhoofd van de sfinx geeft aan dat de aardse mens bepaalde mentale vermogens verworven heeft die niet tot het gewone dierlijke bestaansvlak behoren. Omdat deze vermogens thuishoren op een bestaansvlak dat op dezelfde manier boven het dierenrijk ligt als het dierenrijk boven het plantenrijk, verheffen ze de mens tot het boven het dierenrijk liggende vlak voor zover hij deze hogere vermogens in zijn mentaliteit of psyche ontwikkelt.

Omdat deze hogere vermogens ‘menselijke’ vermogens zijn, wordt het ‘dier’ ‘mens’ in de mate waarin het door zijn ontwikkeling in het bezit van deze vermogens gekomen is. Omdat het verwerven van deze vermogens echter alleen gedurende een lang ontwikkelingstijdperk kan plaatsvinden, zal dit tijdperk noodzakelijkerwijs een levensgebied of bestaansvlak vormen voor de wezens bij wie de menselijke vermogens zich in een meer of minder vergevorderd stadium van ontwikkeling bevinden. De mentaliteit van deze wezens zal daarom een menselijk stempel dragen in de mate waarin deze vermogens bij hen tot ontwikkeling gekomen zijn. Vanwege dit menselijke stempel onderscheiden deze wezens zich dus van het gewone dierenrijk en verschijnen ze als ‘mensen’. Tot deze wezens behoren de gewone aardse mensen. Maar zo’n wezen is dus geen ‘mens’ in zuivere vorm. Het is alleen mens in de mate of omvang waarin het door zijn menselijke vermogens en aanleg zover ontwikkeld is dat het menselijk kan handelen. Binnen manifestatiegebieden waarin

Sfinx die oorspronkelijk Amenemhet III uit de 12^e Dynastie (ca. 1818-1772 v. Chr. moet voorstellen.

het niet zover ontwikkeld is dat het menselijk kan handelen, kan het alleen maar ‘dierlijk’ handelen.

De drang tot zelfbehoud en de handelwijze

Wat verstaan we nu onder een dierlijke en een menselijke handelwijze? Om de dierlijke en menselijke handelwijze te kunnen begrijpen moeten we eerst weten wat een handelwijze is. De handelwijze of manifestatie van een wezen is een uiting van zijn allerhoogste, diepste en levensnoodzakelijke drift, namelijk de drang tot zelfbehoud. Zonder deze drift kan het Ik of het diepste Zelf van een levend wezen het leven onmogelijk beleven. Het Ik van het levende wezen is, zoals ik in mijn hoofdwerk *Livets Bog* beschreven heb, weliswaar een eeuwige realiteit, maar zijn eeuwige bestaan zou van generlei betekenis zijn, als dat niet door het Ik beleefd zou kunnen worden. Om het bestaan echter te kunnen beleven moet het in details verschijnen die onderling als contrasten voorkomen. Door dit contrastprincipe verloopt de levensbeleving als een ontwikkeling van primitieve vormen naar volmaakte, van mineraal naar plant, van plant naar dier en van dier naar mens en zo verder. Het verschil tussen de dierenmentaliteit en de mensenmentaliteit is dus een verschil in ontwikkeling. De dierenmentaliteit is primitief, terwijl de mensenmentaliteit verder ontwikkeld is en in zijn hoogste stadium als hoogintellectualiteit verschijnt.

De aardse mens vertegenwoordigt een keerpunt in de ontwikkeling

Achter de drang tot zelfbehoud van het dier bevindt zich dus een puur primitief en onintellectueel bewustzijn of een puur primitieve en onintellectuele mentaliteit. Een dier kan

zijn leven alleen met zuiver fysieke vermogens en krachten in stand houden. Omdat de instandhouding van zijn leven grotendeels afhankelijk is van dierlijk voedsel, moeten zijn fysieke vermogens en krachten zozeer ontwikkeld worden dat het die dieren de baas kan blijven waarop het moet jagen en die het moet doden om zich hun organismen als voedsel toe te eigenen. Het is voor een dier dus een levensvoorwaarde dat het moet doden om te leven. De instandhouding van zijn leven wordt dan een kwestie van macht. Hier is geen sprake van enige vorm van rechtvaardigheid of van het zesde gebod: “Gij zult niet doodslaan” (Exod. 20:13). Hier heet het daarentegen ‘je moet doden om te leven’.

Omdat de mens een wezen is dat een ontwikkeling doormaakt weg van het dierlijke gebied, zal het, afhankelijk van hoever het in die ontwikkeling gekomen is, op een overeenkomstig hogere ontwikkelingstrede staan. Het is geen zuiver dier meer. Het nieuwe ontwikkelingsstadium heeft hem nieuwe vermogens en eigenschappen gegeven, die hem min of meer boven het dierlijke stadium verheffen en ervoor zorgen dat het in feite voor hem geen levensvoorwaarde meer is om dierlijk leven te doden om te leven. Nu heet het daarentegen ‘je zult niet meer doodslaan’. Is de gehele levensvoorwaarde nu niet samengevat in het ene grote gebod dat de vervulling van de gehele wet is: “Gij zult uw God liefhebben boven alle dingen en uw naaste als uzelf” (Matth. 22:37-40)? Het in praktijk brengen van dit gedrag is dus het hoogtepunt van de levensvoorwaarde van het nieuwe ontwikkelingsgebied.

Het machtsprincipe en het rechtsprincipe

Dit hoogtepunt of deze culminatie van gedrag heeft de gewone aardse mens echter nog niet bereikt, hoewel hij al een aardig stuk op zijn weg uit het dierlijke gebied ge-

vorderd is. De onvolmaakte aardse mens is dus een wezen dat gedeeltelijk dierlijke driften en gedeeltelijk menselijke neigingen in zich heeft.

Het is niet zo vreemd dat de menselijke beschaving in overeenkomstige mate gedeeltelijk op dierlijke en gedeeltelijk op menselijke driften berust, wat weer respectievelijk wil zeggen op het principe van het doden en op het principe van humaniteit of liefde. We zien daarom ook enorme humane, technische en chemische scheppingen, fantastische materiële wonderen: kracht, licht en warmte, die door de mens voortgebracht zijn. Met enorme krachtmachines laat de mens de geweldige krachten uit de natuur voor zich werken. Door deze gebonden krachten laat de mens zich over de aarde transporteren, zowel door de lucht en onder water als via de spoorwegen, de autosnelwegen van de continenten en de waterwegen van de oceanen over de gehele wereld.

Naast deze hoogculturele menselijke zegeningen wordt de beschaving van de mensen doortrokken door de in hun mentaliteit nog voorkomende restanten van de dierlijke aard, waarin niet het recht maar de macht overheerst. In een heel groot gebied binnen de menselijke beschaving wordt in plaats van het principe van het recht in meer of mindere mate nog dat van de macht gehandhaafd. Het machtsprincipe in plaats van het rechtsprincipe of de rechtvaardigheid verheerlijken is geen levensvoorwaarde binnen de menselijke beschaving. Het kan hier ook geen deugd zijn zoals in het dierenrijk het geval is. In plaats van het rechtsprincipe het machtsprincipe binnen de menselijke samenleving in stand houden laat de gehele menselijke beschaving ontsporen in de vorm van oorlogen, moord en doodslag, en vernietiging van veel van de culturele voortbrengselen die op grote schaal al een vreugde en zegen voor de mensen geworden zijn.

De lotsvorming en het dierlijke in de menselijke aard

De ondermijning of vernietiging van elke beschaving en het samenleven van mensen is dus uitsluitend een rechtstreeks gevolg van de in de mensen nog aanwezige dierlijke aard. Er bestaat geen enkel ongelukkig lot waarvan de wortel of allereerste oorzaak niet in de dierlijke aard of mentaliteit ligt die nog min of meer in de betreffende mens overheerst. Tot de dierlijke aard behoren alle gedachten en handelingen die blijken geven van bijvoorbeeld haat, woede, verbittering, vervolging, roddel, broodnijd, afgunst, jaloezie en de hierdoor veroorzaakte vernietigingen van en moorden of aanslagen op het leven en bezit van de naaste. Met deze handelingen en de mentaliteit waarvan ze een uiting zijn, verraaft de mens de kant van zijn bewustzijn of psyche waarin hij nog geen ‘mens’ geworden is. Waar hij nog geen mens geworden is, heeft hij alleen zijn dierlijke mentaliteit en moet daarom in die gevallen wel ‘dierlijk’ handelen. Hij kan onmogelijk handelen volgens de ‘menselijke’ aard die hij nog niet bezit. Wie kwaad op of haatdragend naar zo iemand wordt, verraaft dat hij zelf net zo onvolmaakt is als degene die hij vervolgt.

Christus als voorbeeld voor de menselijke aard

Nu begrijpen we de houding van de wereldverlosser, wanneer hij met de dierlijke aard in de mentaliteit van zijn vervolgers geconfronteerd werd. We begrijpen waarom hij aan het kruis: “Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen” (Luc. 23:34) voor zijn beulen bad in plaats van haatdragend tegen, woedend op en verbitterd over hen te zijn.

We begrijpen waarom hij zegt dat we onze naaste niet

slechts zeven maal dagelijks, maar tot zeventig maal zevenmaal moeten vergeven. We begrijpen waarom hij tegen Petrus zei: “Breng uw zwaard weer op zijn plaats, want allen, die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen” (Matth. 26:52). Hij zag de ware oorzaak voor het dierlijke handelen van de mensen helder en duidelijk. Hij zag dat het uitsluitend kwam, omdat ze op dat bepaalde gebied nog geen menselijke mentaliteit ontwikkeld hadden. En waar ze geen menselijke mentaliteit hadden, konden ze onmogelijk menselijk handelen. Hij zag dat straf voor of wraak op zo iemand hemelergend onrechtvaardig was. Hij zag dat onrechtvaardigheid nooit ofte nimmer tot liefde, geluk en bestaansvreugde zou kunnen leiden. Waar geen liefde, geluk en bestaansvreugde bestaan, daar kunnen alleen maar haat, gewelddadigheid, ongeluk, verdriet en lijden bestaan. Daarom keerde hij zelf de linkerwang toe toen hij op de rechter geslagen werd of door zijn vijanden gekruisigd werd. En daarom heeft hij de mensen aangeraden ook hun linkerwang toe te keren als ze op hun rechter geslagen werden. Daarom ging hij ons zelf zo lichtend voor en zei met zijn gedrag en uitspraken tegen de mensen: “Hebt uw vijanden lief, zegent wie u vervloeken, doet wel degenen die u haten en bidt voor wie u smadelijk behandelen en voor wie u vervolgen” (zie Matth. 5:44 en Luc. 6:26-29). Hij had ervaren dat dit soort gedrag het absoluut enige is dat naar ‘de weg, de waarheid en het leven’ of naar het doel van Gods schepping: ‘de mens naar Gods beeld’, leidt.

Martinus heeft op 1 mei 1955 de lezing “Hvorfor skal vi vende den venstre kind til, når vi bliver slået på den højre” (Waarom moeten we de linkerwang toekeren als we op de rechter geslagen worden) gegeven. Deze lezing is verschenen in ‘Kontaktbrev 1955 nr. 10 en 11 in een bewerking van Mogens Møller met als titel “Hvorfor skal man tilgive sin næste” (Waarom moeten we onze naaste vergeven) en in 1969 in het Deense boekje nr. 17. Dat is de brontekst voor dit artikel.

BENJAMIN SAXE

(Directeur van een school voor schriftelijke taalcursussen en doctorandus in Deens en Engels.)

Deel 3

Martinus heeft meerdere keren verteld dat hij in werkelijkheid niet voor zijn tijdgenoten schreef, maar voor toekomstige generaties, dus voor de nog ongebornen kinderen. Persoonlijk twijfel ik er niet aan, dat de mensen van de toekomst pas in staat zullen zijn om hem als de geestelijke vernieuwer te zien, die hij op grond van zijn werk is.

Maar ook al ontliet hij het liefst iedere vorm van openlijk eerbetoen, toch werd het in de loop van de jaren een vaste traditie dat ieder jaar in augustus zijn verjaardag gevierd werd. Indien mogelijk op de dag zelf, 11 augustus, maar anders zo dicht mogelijk bij deze datum met het oog op de vele bezoekers uit binnen- en buitenland. Ieder jaar kwamen er meer gasten naar dit feest, en op het laatst konden al die mensen helemaal niet meer in de zaal van het Martinus Instituut. Er moest een zaal in de stad gehuurd worden, waar koffie- en theetafels voor vele honderden mensen gedekt werden. Er werden toespraken voor Martinus gehouden, dia's vertoond en er werd gemusiceerd, en verscheidene kunstenaars leverden een bijdrage. Zelfs al had Martinus in de laatste jaren dat hij leefde wat problemen met het lopen, en ook al kon hij zich soms wat moe voelen, toch was hij nog steeds de machtige en gezaghebbende verkondiger van

de boodschap die hij nooit moe werd zijn toehoorders in te prenten, namelijk: dat alles zeer goed is. Hij kruigde zijn toespraken vaak met treffende beelden en geestige invallen en hij kon het gelach vaak door de zaal laten galmen. Maar meestal was hij ernstig, want hij maakte er geen geheim van dat de wereld voor grote en zeer schokkende omwentelingen stond, die in die zin historisch zouden zijn, dat ze duiden op de ondergang van een oude wereldbeschaving en op de geboorte van een nieuwe, en dat kon zich natuurlijk niet in stilte voltrekken.

Dat de toespraak van Martinus het hoogtepunt van deze avonden was, zal duidelijk zijn, want zelfs toen zijn levens-einde zo duidelijk naderde, kon hij de onverdeelde interesse van zijn toehoorders tot het laatste woord vasthouden. Het was alsof zijn specifieke wijze van spreken een magnetische macht bezat, die elk woord en iedere zin doorgloeide, en die zijn publiek in de ban hield.

Op het ogenblik dat ik dit schrijf, maart 1985, vier jaar nadat Martinus het fysieke vlak verlaten heeft, heeft het verloop van de gebeurtenissen mijn eerder beschreven gevoel bevestigd. De start van de winterschool in het seizoen 1984-1985 (in Klint), de toegenomen activiteit rond het vertalen van de werken van Martinus naar andere talen, de stijgende belangstelling voor zijn gedachten via lezingen zowel in Kopenhagen als in de provincie en in het buitenland door vele bekwame sprekers, alsmede de geïntensiveerde onderwijsactiviteiten in de zomermaanden (ook in Klint), dit alles spreekt zijn duidelijke taal over een ontwikkeling die we ons misschien enkele jaren geleden nog nauwelijks hadden kunnen voorstellen.

Dat die ontwikkeling zal accelereren, daar kan nauwelijks twijfel over bestaan; de gebeurtenissen in de wereld om ons heen zullen in de komende jaren accelereren. We zullen zeker allemaal meer of minder in situaties komen waarin het

kosmische inzicht waar Martinus ons het eerste, ontluikend gevoel van heeft proberen bij te brengen, zwaar op de proef gesteld zal worden.

Martinus was geen ‘onheilsprofeet’, maar hij heeft er geen geheim van gemaakt dat ‘het einde der tijden’ – dat hij in deel 2 van zijn laatste grote werk *Het Eeuwige Wereldbeeld*, in het hoofdstuk ‘Door de inwijding van de duisternis’, geschilderd heeft – op handen is. Een datum heeft hij nooit willen aangeven, maar hij heeft meermaals gezegd dat de gebeurtenissen die een omwenteling in de wereld teweeg zullen brengen, aan het einde van de twintigste eeuw zullen plaatsvinden. Deze uitspraak valt samen met andere soortgelijke profetieën, bijvoorbeeld met wat Nostradamus en de eerdergenoemde Amerikaanse profeet Cayce vertellen.

We hoeven ons volgens Martinus echter geen zorgen over de toekomst te maken. De enige duisternis, waarvoor we met reden bevreesd moeten zijn en moeten bestrijden, bestaat uit de negatieve kanten in ons eigen bewustzijn. Die zijn een erfenis uit het dierenrijk, waartoe we nog gedeeltelijk behoren, maar dat we in hoog tempo aan het verlaten zijn. Ja, dat gaat zo snel, zegt hij, dat we over circa 3000 jaar een centrale wereldregering en een werelddemocratie zullen hebben met gelijke rechten voor alle burgers, zonder rassenhaat, zonder oorlogen, zonder stakingen en uitsluitingen, zonder rijken en armen, zonder honger en armoede. Kortom, het Utopia, waar dichters en kunstenaars door alle tijden heen van gedroomd en over geschreven hebben. Dat is echter iets wat ieder van ons moet helpen opbouwen; de vol verlangen verwachte wereldvrede begint in het hart en

bewustzijn van de individuele mens. Juist hierin moet de vrede allereerst zijn intocht houden, en daarvandaan zal de vrede zich als kringen in het water uitbreiden.

Als we Martinus vandaag zouden kunnen vragen of hij ons geen ‘recept’ kan geven voor hoe we zo’n ideaalstaat mee kunnen helpen opbouwen, en hoe we in het algemeen moeten leven om zo’n gelukkig bestaan te krijgen, dan zou hij ongetwijfeld antwoorden, zoals hij het zo eenvoudig geformuleerd heeft in de volgende passage:

Liefde is de grootste machtsfactor in iedere manifestatie, omdat het ‘tot vreugde en zegen zijn voor alles waarmee je in aanraking komt’ het enige is wat het individu duidelijkheid kan verschaffen over zichzelf, zijn goddelijke Vader en de bestaande wereldorde.

Duidelijker kan het niet gezegd worden. Maar liefde – zoals Martinus dit woord opvat – is een hogere vorm van de ‘liefde’ die de geslachten tot elkaar aantrekt. Het is een kunst, en zoals iedere kunstvorm moet zij geoefend en verfijnd worden, totdat we haar als levenskunstenaar op geniale wijze beheersen. Dit nu is niets minder dan het uiteindelijke doel voor ieder van ons. Het ‘recept’ alleen is dus niet genoeg! Maar ook al is dit ‘recept’ nog zo moeilijk te volgen, toch ligt juist hierin de uitdaging die van het bestaan de fascinerende puzzel maakt, dat het in al zijn bonte en contrastrijke veelvoudigheid is. En dan moet er zelfs van ons gezegd worden dat we begunstigd zijn, omdat we nu en in de toekomst in de kosmologie van Martinus de best denkbare ‘regisseur’ hebben voor de hoogste van alle kunstvormen: de levenskunst van de hoogste liefde.

Beantwoord door **Hans Wittendorff**

OVER HET ‘SYNDROOM VAN DOWN’ EN KLONING

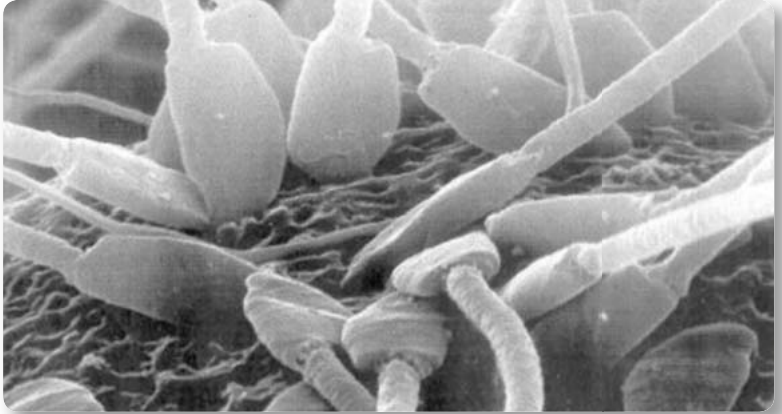
Vraag

Twee lezers stellen verwante vragen en daarom voegen we ze samen. Enkele provincies in Denemarken proclameren trots dat ze ‘het syndroom van Down’, mongolisme en andere ‘fouten’ bij embryo’s bijna hebben uitgebannen. Maar wat gebeurt er volgens Martinus met deze levens, die men belet te incarneren? En hoe is het mogelijk om ‘kunstmatig leven’ te scheppen, bijvoorbeeld door klonen?

Antwoord

Als we volgens ‘de één-leven-theorie’ leven, dan is het eigenlijk heel begrijpelijk dat men er trots op is een ziekte onder pasgeboren baby’s te hebben uitgebannen. Bekijken we het bestaan echter vanuit een kosmisch perspectief, dan wordt hier totaal anders over gedacht.

Lees bijvoorbeeld de mooie beschrijving en verklaring die Martinus van symbool nr. 34 in *Het Eeuwige Wereldbeeld* deel 4 geeft. In par. 34.15 vertelt hij ons dat een geslachtsdaad niet alleen maar een ‘daad van genot’ is voor twee eenpolige wezens. Voor het gediscarneerde eenpolige wezen is het de eigenlijke ‘poort’ waardoor het *‘vanuit het zaligheidsrijk of de geestelijke wereld in de fysieke wereld kan komen om hier in een nieuw fysiek organisme geboren te worden en gedurende een bepaalde tijd een fysiek aardeleven te beleven’*. In par. 34.17-18

schrijft hij: “In de zaadcel en de eicel komen (...) de talentzaadjes of de zogenoemde ‘chromosomen’ en ‘genen’ voor. Door de samensmelting van deze microscopische talentzaadjes van de beide paringswezens is van hen beiden de erfelijke aanleg voor een nieuw fysiek organisme voorhanden.” (...) Dat een geestelijk wezen van een geestelijk bestaan naar een fysiek bestaan kan overgaan, komt omdat het geestelijke of gediscarneerde wezen uitgerust is met een uit zijn vorige fysieke leven overgeërfd stel talentzaadjes voor de opbouw van een fysiek organisme. Maar deze talentzaadjes kunnen natuurlijk alleen tot ontplooiing of ontwikkeling komen, als ze in aanraking komen met de hiervoor geschikte fysieke materie, waaruit ze immers opgebouwd moeten worden. Deze fysieke materie komt echter niet op het geestelijke vlak voor.”

Nu is om zo te zeggen voor het betreffende wezen ‘de weg vrijgemaakt’ om opnieuw te incarneren. Als dit wezen dan van eerdere incarnaties enkele talentzaadjes heeft die het wezen niet helemaal zo volmaakt laten worden als het zou moeten zijn, dan doet deze situatie eigenlijk een beroep op ons medegevoel en vraagt zij om hulp bij het opgroeien. In plaats daarvan probeert men echter de incarnatie te verhinderen en pleegt abortus.

Over deze handelwijze willen we op geen enkele manier een oordeel vellen. Maar wat gebeurt er met de betreffende wezens? Tja, in de eerste plaats is gebleken dat als we ons concentreren op de wat ‘oudere’ vrouwen en voorkómen dat ze kinderen krijgen met eigenschappen die als ‘defecten’ beschouwd worden, dan worden er gewoon meer van deze kinderen geboren bij ‘jongere’ vrouwen. En als dat verhinderd wordt, worden ze in andere landen geboren waar de medische wetenschap nog niet zo ‘ver’ (!) is gekomen.

Gewoonlijk is het zo dat de wetgeving van een land min of meer past bij de morele ontwikkelingstrede die de betreffende bevolking bereikt heeft. Omdat de eerdergenoemde wezens met min of meer defecte talentzaadjes noodzakelijkerwijs naar de fysieke wereld terug MOETEN om verder te komen in hun ontwikkeling, zal de wetgeving ongetwijfeld geleidelijk aan veranderen in de richting van een groter medegevoel met deze wezens en van een veel grotere hulp aan de ouders bij wie ze geboren worden.

Nu de tweede vraag over ‘kunstmatig leven’. Martinus heeft niet rechtstreeks het woord klonen genoemd, dat was in zijn tijd niet actueel. Hij heeft in een andere samenhang echter wel soortgelijke thema’s behandeld.

In verband met het oude dogma over de geboorte van Jezus uit een maagd schrijft hij in *Livets Bog* deel 5, par. 1718:

“Het is waar dat er vormen van leven bestaan onder zowel planten als insecten, die zelfbevruchtend zijn. Misschien kunnen de mensen via een ten hemel schreiende weg de seksualiteit en de voortplantingsactiviteiten op dwaalwegen brengen en zo zonder een vader een soort organisme voortbrengen, maar wat denkt u wat dat voor een organisme zal worden? Denkt u dat zo’n organisme een werktuig kan zijn voor een intellectueel en geheel normaal wezen? Nee, een wezen dat zich eventueel door middel van zo’n monstrem van een vleselijk lichaam, zo’n product van aardemenselijke

speculaties en sadisme, moet manifesteren, zal nooit zijn ware, normale geest kunnen manifesteren”.

In een ander verband schrijft Martinus in *Livets Bog* deel 6, par. 2167: *“Indien de wetenschap tegenwoordig langs kunstmatige weg de voorwaarden in fysieke materie zou kunnen scheppen die nodig zijn voor de incarnatie van leven, dan zou deze incarnatie van leven werkelijk plaatsvinden. Hier zou men dan getuige zijn van een nieuwe openbaring van leven. En de betreffende wetenschap zou waarschijnlijk geloven dat zij een levend wezen of dit nieuwe leven geschapen had. In feite heeft zij echter alleen de fysieke mogelijkheden gecreëerd voor de incarnatie van het genoemde leven en van het Ik en de geest van dit leven, die weer hetzelfde als het ‘levende’ in het levende wezen zijn. Het leven of dit ‘levende’ is daarom niet iets wat geschapen wordt, want het is ‘iets wat is’. Maar overal waar de voorwaarden voor de incarnatie van dit iets zich in de fysiek materie voordoen, incarneert het leven of het genoemde ‘levend iets’ onvermijdelijk, ongeacht of de voorwaarden hiervoor op kunstmatige dan wel natuurlijke wijze gescha- pen worden.”*

Met deze citaten hebben we antwoord op de twee vragen gekregen.

(Deze vragenrubriek stond in de Deense Kosmos 2001 – 5.)

**Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2008
van zaterdag 26 juli tot zaterdag 9 augustus.
Reserveren vanaf 12 november 2007**

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280

ma t/m do 13.00-16.00 uur, vrij 9.00-12.00 uur,

of e-mail: info@martinus.dk

